

SECRET

ROUTING AND RECORD SHEET 16 OCT 1951

NOT SUITABLE FOR MICROFILM

INSTRUCTIONS: Officer designations should be used in the "TO" column. Under each comment a line should be drawn across sheet and each comment numbered to correspond with the number in the "TO" column. Each officer should initial (check mark insufficient) before further routing. This Routing and Record Sheet should be returned to Registry.

FROM:

IR / AN

NO.

MASA 867

DATE

TO	ROOM NO.	DATE		OFFICER'S INITIALS	COMMENTS
		REC'D	FWD'D		
1. FDU	2056	OCT 11 1951			MHBK
2. WB					
3. RJ					
4. DH		NOV 14 1951			X-Ref - 11924
5.					would like to be more pertinent to a thorough file? It's not countable
6. WB/RJ					
7.					
8.					
9.					
10.					
11.					
12.					
13.					
14.					
15.					

DECLASSIFIED AND RELEASED BY
CENTRAL INTELLIGENCE AGENCY
SOURCES METHODS EXEMPTION 3B2E
NAZI WAR CRIMES DISCLOSURE ACT
DATE 2006

RECLASSIFIED

RI/AN

RI/FILES

CHANGED FROM DIR

IR 1409

6-15: Please change classification to 200-6-12

X REF FORM FILED

IN: 200-6-12

IN: 200 6 12 45

INTELLIGENCE

OCT 15 1951

RECORDS

ABSTRACT * INDEX *

SECRET

VIA: _____
SPECIFY AIR OR SEA POUCH

DISPATCH NO. MASA-867

CLASSIFICATION

TO : Chief, Foreign Division H
Attention: C
FROM : Chief of Station, Vienna

DATE: 10 October 1951

SUBJECT: GENERAL - Operational
SPECIFIC - Oedoen ANTL

Reference: MASW-202 (Encl. re NIGLA-7575)

1. The USAGE report quoted in MASW-202 appears to have been based largely on the attached USAGE raw report (Attachment A) given us by C in line with the study being made to determine whether or not we wish to take over USAGE. We are not in a position to write a detailed criticism of either report, but we do wish to point out several discrepancies between them and correct any false impressions which may arise.

2. The Oedoen ANTL mentioned by USAGE is indeed the subject of the three traces listed in paragraph two of MASW-202. He was one of the prominent Jews remaining in Budapest after World War II and fled to Austria in 1950. ANTL was very active in Jewish refugee relief in Salzburg, and remained in close contact with the Joint Distribution Committee until his departure for Argentina in the summer of 1951. He has never been to the U.S. as reported to USAGE, and it is extremely doubtful whether he had any but the most perfunctory contact with General VASVARY before leaving Austria. As a politician he was closer to Istvan ~~BARANKOVICS~~, but this relationship was strained by ANTL's feeling that there was too much anti-Semitism among Hungarian emigres, particularly within the WHBK. The attached circular (Attachment B), dated 28 July 1951 is presumed to be the opening gun in ANTL's threatened campaign to force the Hungarian National Council to take action against the WHBK and other anti-Semitic refugee groups. He implied to BARANKOVICS before leaving that he intended to continue this campaign in Argentina.

3. The allegation that ANTL assisted either BARANKOVICS (see Attachment A) or VASVARY (see MASW-202) in collecting clandestine intelligence through a direct line to Hungary using his French or any other diplomatic pouch must be considered false. We know that BARANKOVICS engaged in no such activity.

CLASSIFICATION

IR COPY

200-6-12-45
3-6-1724

here, and have no reason to believe that VASVARY is used by the FIS in anything but an advisory capacity as a casual informant. Although VASVARY is indeed very close to (General) ~~BETHOUART~~, and actually did save BETHOUART's wife in 1941, it is doubtful whether this friendship extends to General ~~JUIN~~. In any case, VASVARY has so far remained on the fringe of Hungarian emigre politics, although he will replace General Sandor ~~HOMLOK~~ as head of the Hungarian Welfare Office in Salzburg and National Council representative in Austria when the latter leaves this month.

4. We note that the USAGE raw report is not evaluated and fear that if it is carded in its present state it will introduce a false note into the files. We hope that some qualification reflecting our comments will be affixed to the USAGE report before carding.

C

P.N.V.

2-Wash. Atts.
2-Vien.
2-Salz.files

5 April 1951 X-7

SUBJECT: The Hungarian New York Committee

1. The following report is mainly based on information received from XX 4, who at the end of last month/beginning of this month paid a visit to Austria (Salzburg) and on this occasion contacted a large number of Hungarian emigrants. One of his main sources is former representative István BARANKOVICS, presently representative of the New York Committee for Austria. BARANKOVICS plans to leave for the US in the near future, where he will take up the position as informal Minister of Culture. Independently the information was corroborated by representative Lajos HAJDU-NEMETH, another member of the XX group, who only because of the reason that he was not yet 30 years old, became second in the Small-Holders-Party to Ferenc NAGY during HORTHY time.

2. The New York Committee is an informal creation of the State Department, which for diplomatic reasons had to create an intermediary, the Free Europe Committee.

According to this information the Free Europe Committee for the financing of the different national committees received a sum of 8,000,000.dollars in 1950, of which a sum of 130,000.dollars during that year was placed at the disposal of the Hungarian National Committee. Independently Tibor de ECKHARDT received a monthly salary of 500.dollars and it is assumed that other sums were paid by the Free Europe Committee for other purposes connected with Hungary. The New York Committee pays 500.dollars per month to its Paris semi-monthly 'Nyugati Hírnök' and another 500.dollars per month to its New York monthly 'Bizotmányi Közlöni'. Latest plans of the Free Europe Committee show that it is intended to create an international top committee consisting of three representatives each of every nation. According to BARANKOVICS the respective representatives for HUNGARY would be Ferenc NAGY for the Peasants, Károly PEYER for the Laborers, and István BARANKOVICS for the Christian middle-classes. Ferenc NAGY at the same time

IR COPY

200 1 10 MA5A 867

200-6-12-45

informed BARANKOVICS that he had let the State Department know that he was opposed to a dissolution of the National Committee - an idea of the State Department, because the national committees showed little results - because such fact would depress the people behind the Iron Curtain. On the other hand this top committee could show definite results, if it specialized in

- a- solving the internal committee troubles,
- b- appeasing the different committees between each other,
- c- working out instructions for the first time after liberation from Communism.

BARANKOVICS claims that he has answered NAGY that he could not collaborate, if NAGY would stick to his favorites ('Green Front', 'Peasant Associations', 'Slavic Majority'). He further claims that he has demanded a close collaboration with Austria, and that he would reject a union of Hungary, if Slavic people could thereby achieve a majority (BARANKOVICS personally favors allegedly a catholic-based union between Hungary, Austria, CSR, Croatia possibly including all Yugoslavia and even extending to Rumania and Poland). NAGY replied that he fully agreed with BARANKOVICS (personally he expressed his fears that since the Free Europe Committee is outvoted by the Czechs, this may unfavorably remain in the future).

3. Whereas, according to the statement of BARANKOVICS, the New York Committee tried to represent as many directions as possible, an outspoken antipathy for MHBK existed within this circle. It was also claimed that the United States officially participated in this aversion and that Mr. KEREKES (fnu), a US citizen of Hungarian descent, was obviously trying to lay a breach into this movement by replacing the presently leading personalities. Mr. KEREKES, when in Salzburg, apparently favors former Hungarian Col. Mihály NAGY (possibly with intelligence back-thoughts).

4. Whereas BARANKOVICS claims MHBK enjoys presently no favors from the New York Committee, he also mentioned (and this statement is corroborated by the independent second source given in para.1) that it is being endeavored to have former Fieldmarshal Lt. József VASVARY not only nominated his successor in Austria, but also to have him succeed Brig. Gen. ZAKO András as chief of MHBK. A definite breach with MHBK will become apparent in the near future

by Miklós KÖRPNAY's leaving such organization. VASVARY could also become influential because of his friendship with former French High Commissioner General BETHOUARD and thru him with General JUIN, General EISENHOWER's deputy (VASVARY saved Mme. BETHOUARD in 1941 at Belgrad, when he was Hungarian military attaché and BETHOUARD held the same position for France, by sending Mme. BETHOUARD to Switzerland and thereby saving her from German arrest).

Further VASVARY is also favored by former Small-Holders-Party's representative Ödön ANTAL, now living in USA, and representing important Jewish interests within Hungarian emigration.

5. Assisted by ANTAL, BARANKOVICS holds a direct intelligence line to a former Small-Holders-Party representative still in an important position with the Hungarian government, supplying him with extensive information on internal Hungarian affairs. Such intelligence is being carried back and forth with courier assistance from a European diplomatic representation in Budapest.

BARANKOVICS, in his conversation with the first given source in para. 1, informed ~~that~~ that István DOBI, president of the Council of Ministers, at the end of November had informed the representatives of the Small-Holders-Party that by the end of 1950 they would have to merge their party with the Communist Workers' Party, and that the leading functionaries would receive similar offices from the Communists. This decision, by the middle of December 1950, was revoked by Vice Premier Matyas RAKOSI, who then mentioned that for foreign political reasons he might still need a coalition government.

6. The more conservative wing of the New York Committee is generally not in great favor of Károly PEYER and Frigyes PISKY-SCHMIDT, the there leading Socialists, but would, to a certain extent, collaborate with Antal BAN and his group of more laborized Socialists. BARANKOVICS for this reason negotiated with BAN in 1950 and even succeeded in reaching a certain agreement with him. BAN, during the Hungarian branch COMISCO meeting at Stockholm, influenced a protocol, which in consequence was discussed with Morgan PHILIPS of the British Labor Party, whereby (with support of the Labor Party) the general COMISCO meeting should have accepted a general change in Socialist indoctrination (clear-cut fight against Bolshevism) and a liberalization of future state ownership.

When BARANKOVICS received a hint from his American friends, he broke off such negotiations.

7. A rather serious blunder was committed by Imre KOVACS in letters to István PAPP (such letters, or copies thereof, are in the hands of conservative Hungarians in Innsbruck), wherein Imre KOVACS severely criticizes the leading members of the Hungarian Committee, and in one letter comes to a conclusion, which nearly wordily reads: 'We must do our utmost to mobilize our members at home as to convince the Americans that we still are the most active and important party in Hungary. If we could really produce something, we would be the men of the future. The most essential would be to prove that we have a resistance of our own that could for example blast a factory in Hungary. Then we would be the leading partners for the Americans.'

8. With considerable restraint the New York Committee circle observes negotiations under way between Ivan NAGY acting as cover for János STOMFAY-STITZ and with consent of Béla TELEKI with former Hungarian, now West-German, representative Hans (?) TRISCHLER (or TRITSCHLER) and Bonn foreign ministry official KORDT (fnu). STOMFAY-STITZ, because of his present position with the Munich Radio Station, did not dare to participate personally. Above negotiations center on a re-settlement of 'Volksdeutsche' in The Banat (Batschka) area.

This political motion appears all the more surprising because until recently the TELEKI-STOMFAY-STITZ group specialized in French connections. The background for such change allegedly was the removal of Col MORAND (phonetic) from the French Prime Minister's office and his replacement by Socialist (fnu) RIZZIER. Presently the Hungaro-French relations of this group have calmed down, and these Hungarians speculate on a DE GAULLE-radical socialist victory during the coming French elections.

200-6-12-45

Ödön ANTL
Hauptpost
Postfach 525.
SALZBURG.
AUSTRIA.

Attachment
(MASA-867)

A Magyar Nemzeti Bizottmány
Végrehajtó Bizottságának,

New - York.

Fájdalmasan érint, hogy amikor otthon magyar testvéreinket felekezetre való tekintet nélkül deportálják és minden erőnket összefogva éjjel-nappal az ő megmentésükön kellene fáradoznunk, az emigráció erőinek jelentékeny részét súlyos "belpolitikai" jellegű viszályok kötik le. Mégis, kénytelen vagyok álláspontomat én is nyomatékosan leszögezni, mert azt, ami a Bizottmányon belül az újjáéledő náciizmus körül mostanában történik, felelősségem tudatában szótlanul nem nézhetem.

Amikor a Gondviselés megengedte, hogy szabad földre jussak, azonnal jelentkeztem Varga Béla bizottmányi elnöknel. Vele és több bizottmányi tag barátommal közöltem, hogy összefogva minden becsületes magyarral, egyszerű közkhatonaként akarok küzdeni szerencsétlen hazánknak a bolsevista iga alól való felszabadításáért. Az emigrációban ugyanis elitélek mindenféle pártoskodást és azt vallom, hogy a szabad földön élő magyaroknak össze kell fogniok annak a célnak érdekében, hogy hazánk a bolsevizmus alól felszabaduljon és többé se nácik, se bolsevisták ne fenyegethessék a magyar nép szabadságát.

Sajnálattal láttam azonban, hogy a Bizottmányon belül súlyos ellentétek merültek fel, amelyek nem az elsimulás felé haladnak, hanem egyre inkább kiélecsődnek. Ezt látván, több illetékes személyt megkerestem, felhíván őket a szöthasas megszüntetésére és az emigrációban egy igazi demokratikus nemzeti egység kialakítására, mert meggyőződéseim, hogy a jövő Magyarországi boldogulásának alapjait csak a nemzeti egység és a demokratikus emberiség biztosíthatja. A nyilvánosság előtti hallgatással is a kedélyek lehiggadását és ezáltal a demokratikus nemzeti egység irányában való kibontakozást akartam szolgálni. Ezért nem tettem eleget két nagy amerikai és három nagy angol lap anyagi előnyöket is biztosító felhívásának, hogy mint a magyar zsidóság szabad földön élő reprezentánsa, aki otthon egyházam vezetésében is szerepet játszottam s így joggal érzem magam a magyar zsidóság egyik szerény képviselőjének, ismertessem a magyar zsidóság sorsát az elmúlt emberöltőben. Ha ugyanis az igazat akartam volna a világ nyilvánossága elé tárni, amint hogy mást nem tehettem volna, ha a felajánlott lehetőséggel éltem, akkor olyan lényeges injuriákra is rá kellett volna mutatnom, sőt a magyar zsidóság elleni genocidiumra is, amelynek szellőztetése nem használhat volna hazám érdekeinek, sem a lelkek kíváncsosságának és összefogásának, s árthatott volna az emigrációs céloknak is. Azt hittem, hogy nemcsak én, aki a zsidóság ellen elkövetett bűnök egyenes szenvedő alanya voltam, hanem a tegnapi vétkesek és asszisztálók is hasonlóképpen gondolkodnak. Azt hittem, hogy a náci bűnökben részesek nem késülnek megismételni az elmúlt évek borzalmait és nem tesznek erőfeszítéseket a náci-nyilas totalizmus és az embertelen antiszemita restaurálására. Mindinkább látnom kellett azonban, hogy országunk tegnapi tömegretörői, a szabad földön élő nyilas vezetők, az ő tegnapi utódai és barátai kezdenek hangra kapni, sőt sullyal bíró személyektől is támogatást és rokonszenvező gesztusokat kapnak. Sok olyan elitelendő, bűns tervről tudok, amelyet a multnak bűnösei újdonsült egyesüléseikben bizalmasan tárgyaltak meg, ezekkel azonban egyelőre sem a Bizottmány, sem a nyilvánosság előtt foglalkozni nem kívánok, hiszen ezek a tények jórésztben közismertek. Csak az nem vett rólu tudomást, aki nem akart, vagy cinkosan egyetért velük. Az emig -

- 2 -
rációban, ugylátszik, az antiszemitizmus olyan köröknek is vesszőpari-
pája lett, amelyekre komolyabban kell felfigyelnünk, mint a tegnapi
bűnösök önigazoló kísérleteire és tévelyekhez való rögeszmés ragasz-
kodására. Fájdalmasan érintett jó néhány hónapja a "Hungária" című
lapban Radvánszky Antalnak " Zsidókérdés - magyarkérdés " című cikke,
amely durva hamisításoktól hemzsegett, a tárgyilagosság álköntösében
teremtett a magyar zsidóság ellen, befejező részében pedig burkoltan,
am félre nem érthető módon hazaárulással vádolta meg a magyar zsidó-
ságot. E cikk megjelenése után beadvánnyal fordultam a Nemzeti Bizott-
mány Végrehajtó Bizottságához. Beadványomban a többi közt a következő-
ket írtam:

" Azt, hogy a legnehezebb időkben a magyar zsidókon sokan segí-
tettek, soha kétségbe nem vontuk. Én jómagam a parlament 1946. október
3.-iki ülésén cáfoltam meg a kommunisták állítását, hogy a magyar kato-
likus papság nem vett részt a zsidók megmentésében; mert én is a
mohácsi ferencrendi barátok házában éltem át a háboru befejezését, -ők
dugtak el. Visszont én nem dicsókedtem el sehol, hogy a háboru befejezé-
se óta minden igazságtalanul támadott embernek, ugylis mint zsidó vezető,
segítségére voltam, s így számos nyugatról visszajöttet, akik meg is
érdemelték, segítettem át vallomásommal az igazoló bizottságokon; több
lett a népbíróságon vallomásom alapján felmentve. Sok támadást intéz-
tek ellenem a kommunisták emiatt is. Én segítettem, felekezetre való te-
kintet nélkül a becsületes embereket, ott, ahol csak tudtam. Több kato-
likus pap köszönő levelének birtokában vagyok. Ezek azonban nem érde-
mek, hanem kötelesség, s ebben nem egyedül voltam, így járt el minden
hazafias zsidó. E vonatkozásban tehát jogtalanul tesz szemrehányást a
cikkiró és jogtalanul vonja felelőségre a magyar zsidóságot."

" A cikkiró éppen olyan jól tudja, mint én, hogy a magyar zsidó-
ság megaláztatása és üldözése, kisebb-nagyobb változásokkal, 1919.-ben
kezdődött / Kecskemét, Orgovány, Siófok, Dohány-utcai bombamerénylet /
és 1945.-ben ért végett. Most pedig a bolsevista iga alatt felekezetre
való tekintet nélkül üldöznek minden becsületes magyart. / A cikkiró-
nak az ezt megelőző időkre vonatkozó elemzése is hamis, azon-
ban nem kívánok ilyen messze vissza-menni. / Kezdődött a numerus clau-
sussal, amely ellen hiába küzdött gróf Apponyi Albert is, s amely a
zsidó tanulni akarók tömegét akadályozta meg a tanulásban. Ez a szé-
gyenteljes törvény a háboru befejezéséig, 1945.-ig volt érvényben. Nem
semlegesítette ezt a Bethlen-éra sem. De kérdem Radvánszkytól, hogy a
Bethlen-éra alatt hány zsidót vettek fel a postához, a vasúthoz, a ren-
tőrséghez, a katonasághoz, a bírósághoz, az adóhivatalhoz, a közigazga-
shoz és egyéb állami helyekre? Itt a numerus nullus lett alkalmazva.
Természetesen akkor az egyetemekről és a hivatalokból kizárt zsidó
ifjuság kénytelen volt a szabad pályákra menni, amelyek azonban nyitva
állottak a keresztény ifjuság előtt is. Legyünk azonban őszinték: ab-
ban az időben, főleg a középosztályu keresztény ifjuság, szégyennek tar-
totta róffel a kezében a pult mögé állni. Ezt az előzőnlést kifogásol-
ia most Radvánszky? Hogy galíciaiak jöttek be? Nem volt ez oly nagy-
sámu és olyan kormányok engedték be őket, amelyekben egyetlen zsidó
miniszter, vagy államtitkár sem volt. Ám ez ok lett arra, hogy már 1940-
ben több tizezer olyan zsidót, akinek nem volt a zsidóságban az állampel-
gársági igazolás - köztük sok olyant, akinek az apja is Magyarországon
született - tettek át a legzordabb téli időben egy szál ruhában Galici-
a, ahol a biztos és kinszenvedéses halál várt rájuk, lévén ott a né-
metek."

" Aztán jött 1941. januárban Ujvidék. 1940-től kezdve, már az el-
ső behívások alkalmával 60 éves korig hívták be kényszermunka-táborba
azokat a zsidókat, akik a multban katonák voltak. Később a behívások
minden zsidóra 48 éves korig történtek meg. Ez egészen a háboru végéig
tartott; majd pedig, amikor az oroszoknak hadat üzentünk, tizezrével
vették ki ezeket az u.n. munkaszolgálatos zsidókat Oroszországba, leg-
nagyobb részüket közvetlenül a frontra, az akkori honvédelmi miniszter
ama bizalmas utasításával, hogy egy se jöjjön belőlük vissza. Mintegy
60,000 fiatal zsidó pusztult el ott. Nem külső ellenség ölte meg őket,

hanem a szadista századparancsnokok és keretlegények éhezgették és fagyasztották meg, vagy közvetlenül a legkinzóbb módon gyilkolták le őket. Legtöbbje kívánta, imádkozott a szenvedéstől megváltó halálért, -de azt akarták, hogy az se legyen egyszerű, hanem előbb azért is szenvedjenek meg. Itt a sok adat közül felemlitem az általam is jól ismert esetet: Szekszárdról 1942 május 30.-án a Don mellé kivitt 3 zsidó munkaszázad 720 tagjának legyilkolását / ezekkel a századokkal volt kinnt az öcsém is / . Ezekkel kivitték 15 orvost. Mindössze 15-en jöttek vissza, a többi mind bestiális módon gyilkolták le a századparancsnokok és a keretlegények. Képzelték a gáztettük, hogy Bethlen István feljelentésére, mivel közöttük volt ügyvédjének legyilkolt fia is, már akkor sikerült a három század parancsnokait és keretlegényeit letartóztatni. A németek 1944. március 19.-én, amikor bevonultak, engedték őket szabadon. A háború befejezése óta ezekből odahaza mindössze három keretlegényt fogtak le, akik mindegyike 50-60 zsidónak sajátkezűleg történt legyilkolását ismerte be. Ezeket nagyon helyesen felakasztották, míg a többi közönséges gyilkosnak sikerült nyugatra szöknie. Valahol itt nyugaton bujkálnak, vagy már sikerült nekik tengerentúlra menni. A kényszermunka táborokba hurcolt zsidók katonai S.A.S. behívóval lettek bevonultatva és a hadsereg létszámához számítottak. Egy, 1947. februárban a honvédelmi minisztérium által kimutatott hivatalos statisztika szerint, a háború alatti összes katonai veszteségnek 26 %-a teszi ki az elpusztított zsidók száma. "

" Jött azután a szégyenteljes, szöges dróttal körülvett gettóba-zárás és az ott történt sanyargatás után a minden emberi képzeletet felülmúló deportálás. A legnagyobb kánikulai hőségben 65-70 embert raktak egy marhavaggonba. A vagonbarakást azonban még megelőzte az állattias kegyetlenkedés. Vagyon után kutatva, a deportáltaknak egy jelentékeny részét a csendőrök külön-szobákban kegyetlenül megkínózták, gummi bottal verték, többeknek a körme alá tűt szurkáltak, a nőket a legérzékenyebb helyen villanyárammal és egyéb kínzó eszközökkel kínozták, soknak a karját eltörték / az én feleségemnek, ma is láthatóan, két ujját törték el / - és így lettek bevaggonirozva. A zsúfolt vagonokba az egészségesekkel együtt berakták a dühöngő elmebetegeket, a súlyos betegeket és az aznap szülő anyákat, s vagononként egy vödör vízzel indították el őket a haláltáborok felé. A dunaparti tömeggyilkosságok, az üldözések és a bestialitások 500,000 felnőtt és 70,000 gyermek magyar zsidó megölését jelentették. Vidéken 90 %, Budapesten a zsidóság 50%-a pusztult el ; minden négy magyar zsidóból hármát irtottak ki. Akik haza értünk, mindenünket kifosztva, kirabolva, templomainkat részben lerombolva, részben meggyalázva, tóratekerceinket összetépve találtuk. / Amerikából kaptunk másikat. / A cikkiró mégis most bennünket tesz egyes dolgokért felelőssé. Volt sok zsidó, aki elárulta a vallását, de 1940-ig a magyar igazságszolgáltatásban nem fordult elő egy alkalommal sem, hogy zsidó a hazáját árulta volna el. Zsidó vezető férfaink a legnehezebb időkben, üldöztetésük alatt is mindig kiállottak magyarságuk mellett, mert ami történt, azért soha sem a magyar népet tettük felelőssé, hanem a sötét korszakukat élő gaz vezetőket. Mégis a cikkiró nekünk tesz szemrehányást, hogy mit kellett volna tennünk ! Radvánszkynek arra az állítása, hogy az 1919-es és a mostani vezetők között sok a zsidó, csak azt mondhatom, hogy ezeket a gazembereket mi becsületes magyar zsidók sohasem tekintettük zsidóknak, - de ők is tagadják, hogy zsidók. Amha azok is, erről mi éppen úgy nem tehetünk, mint a katolikusok arról, hogy Szekesits Árpád katolikus, vagy Marosán György református. "

Deadványomban még a következőkre is rámutattam : " Fel akarom hívni a Végrehajtó Bizottság figyelmét arra a veszélyre, amit az jelentene, ha a Radvánszky - féle cikk nyomán az antiszemita tollforgatók és a zavarban halászók felbátorodnának a " zsidókérdés" további taglalására. Ez a veszély fenyeget, hiszen maga a Radvánszky-féle cikk is fölöslegesen és tapintatlanul nyúlt a zsidóságnak alig behegedt sebeihez. A Végrehajtó Bizottságnak kötelessége megakadályozni ezt a folyamatot, amely hazánknak mindenképpen többet ártana, mint amennyire a kérdés nyugvópontra jutásához hozzájárulhatna. Ezt a folyamatot csirájában

talán meg lehet állítani egy bátor és emelkedett gesztussal, mely a Végrehajtó Bizottságtól jöhet, de ha elhatalmasodott, ártalmának, mellyel nemzeti ügyünk fenyegettetnék, nem fogunk tudni gátat szabni. A magyar menekült zsidóságnak egyetlen olyan jelentős tényezője sem akadt, aki a külföldön vádlólag kitergette volna azt a példátlan tömeggyilkosságot és bestialitást, melyet a magyar zsidóságnak elvetemült keresztényektől kellett elszenvednie. A menekült magyar zsidóság jelentős tényezői hazafias okból hallgattak a szörnyűségekről és nem álltak vádlóként a világ közvéleménye elé. Elvárhatjuk, hogy ne akadjon olyan jelentős keresztény magyar menekült sem, aki fölöslegesen és tapintatlanul, sőt kártékonyan fölvetve a kérdést, a zsidóságnak alig behegedt sebeiben vájkál és a háromnegyed részében kiirtott magyar zsidóság hekatombái előtt vádbeszédet mond a legyilkoltak élő hozzátartozói ellen, s néhány magyar zsidó elvetemültségéért az egész zsidóságot vonja perbe. Én odahaza a háboru befejezése óta, a zsidóságot ért nagy megaláztatás és vérveszteség után is a megbékélés útját kerestem és hirdettem. Erről tanuskodik minden parlamenti és máshol történt megnyilatkozásom is. Azzal a szándékkal léptem ki szeretett hazám földjéről, hogy itt kinnt azt folytatom, amit otthon abbahagytam. Nem lehet megengedni, hogy Radvánszky féle nyilvános megnyilatkozások ezt akadályozzák, sőt az eddig elért eredményeket felborítsák. Idekinnt együtt akarok dolgozni minden becsületes magyarral, szerencsétlen, rabszolgasorsban lévő hazánk felszabadításáért. Nem hagyom magam sem bal-, sem jobboldali, sem zsidó, sem keresztény szélsőséges elemektől befolyásoltatni. Azonban mint egyházzamnak a szabadföldön élő legmagasabb világi méltóságát viselő tagja, de ettől függetlenül is, saját lelkiismeretemmel jönnek ellentétbe, ha az ilyen izgató és súlyosan bántó megnyilatkozásokat eltűrném."

Kértem a Végrehajtó Bizottságot, hogy a szóbanforgó cikk kapcsán a cikk által felvetett ügyben foglaljon állást és azt hozza nyilvánosságra. Varga Béla elnök közölte velem, hogy beadványomat nem viszi a Végrehajtó Bizottság elé. Nyilván nem akarta annak tárgyalásával a Végrehajtó Bizottságban lévő ellentéteket még jobban kiélezni. Azt a tanácsot adta, hogy a kérdésről irjak cikket, amelyhez ő majd hozzáír. A cikket azonban nem irtam meg, mert több bizottmányi tag barátom figyelmembe ajánlotta, hogy ne mérgesítem el a helyzetet, hiszen az emigrációs politikában belátható rövid időn belül ugyis ki fog bontakozni a demokratikus szellem fölénye és a jövőben ilyen megnyilatkozásra nem fog sor kerülni. A cikket azért sem irtam meg, mert a bolsevista propaganda esetleg kihasználhatta volna az emigráció diskreditálására. Inkább azon fáradoztam, hogy a külföldön élő magyar zsidó vezetőket megnyugtassam. Feléjük felelősséget vállaltam, hogy a Nemzeti Bizottmányban sem antiszemita, sem nácizmust hordozó irányzat támogatásra nem talál; ha pedig ilyent észlelnék, azt vissza fogjuk verni. Szabad földön élnek a győri, a debreceni, a szegedi és a miskolci hitközségek elnökei, akik a Hungária cikkéről tudomást szereztek és az enyémmel azonos álláspontjukat közölték velem. Szabad földön él hat magyar zsidó rabbi is, köztük a legnagyobb templom, a Dohány-utcai templom főrabbija. Palesztinában él kb. 200,000 magyarszármazású zsidó, akik csaknem mindannyian hozzátartozóikat siratják az embertelenül elpusztított magyar zsidóság fiaiban és leányaiban. Ők sem érdektelenek abban a tekintetben, hogy a náci antiszemitizmus feléledőben van-e. Bizva abban, hogy vezető politikaisaink elébe fognak vágni a veszély kibontakozásának, minden unszolás ellenére is várakozó álláspontra helyezkedtem, hallgattam és másokat is várakozásra birtam. Hallgattam, noha az emigrációs sajtóban egymásután láttak napvilágot a legkártékonyabb és a legmegbotránkoztatóbb cikkek, amelyek a "jobboldalinak" nevezett totalizmus szellemét - hol leplezve, hol nyíltan, de mindig hamisítottanul - képviselték, mint például a Hungáriának példátlanul botrányos husvéti cikke, amely Amerika és a Nyugat legnagyobb demokratikus államférfiait félre nem érthető célzással Judásoknak tüntette fel, a sorok közt azt éreztetve, hogy e Judások közt Hitler volt a megváltó. E cikkek hajszáira ugyanazt a szellemet képviselték, amely nálunk már a 30-as években hasonló stílusban nyilatkozott meg és amely nyílegyenesen vezetett a genocidiumhoz és országunk náci kézre juttatásához. Mindezekkel a kártékony és bűnös je -

lenségekkel szemben, amelyek nemcsak politikailag és jogilag, hanem erkölcsileg is a lehető legsúlyosabb beszámítás alá esnek, a Bizottmány részéről egyetlen konkrét állásfoglalás sem történt, holott ez az irányzat nemcsak az erkölcsi törvényekbe ütközik, hanem ártott és árt népünk jóhírének, a jogos magyar ügy gyakorlati esélyeinek, alkalmas jóhiszemű emberek céltudatos megfertőzésére és a régi bűnök megismétlési veszélyének felidézésére.

Miközben a helyzet tisztulására hallgatagon vártam, különböző, részben nyilvános, részben megbízható úton kapott értesüléseim arról győztek meg, hogy már az emigrációban felakarják támasztani a náciizmus szellemét, sőt a Nemzeti Bizottmányba is be akarják csempészni. Nem lepett már meg az Eckhardt Tibor ellen lefolytatott összeférhetetlenségi eljárás eredménye, de megdöbbenett az a körülmény, hogy egyesek ebből az ügyből, annak érdemét elsüllyesztő, jogvitát akarnak csinálni, ahelyett, hogy a tényleg fennforgó és az összeférhetetlenségi bizottság által adatokkal igazolt náci veszélyt igyekeznének az emigrációs katonai szervezetből kiküszöbölni. Amikor itt tartunk, csak sajnálhatom, hogy annakidején a Hungária cikkével kapcsolatos beadványomat a Végrehajtó Bizottság nem tárgyalta, mert akkor talán a felelősséggel bíró politikusok megálljt parancsolhattak volna a megindult folyamatnak. Ez a folyamat csak újabb Orgoványokhoz és újabb különítmány - rendszerhez vezethet, mely egyszer már a Duna-part tömeggyilkosságainál és a többi vérengzésénél kötött ki és amely a felszabadulás után egy újabb Trianon gyászáat boríthatná országunkra. Ez ellen minden hazáját szerető magyar embernek idejekorán fel kell lépnie. E veszéllyel szemben nekem is fel kell emelnem szavamat, mint a hazájáért felelős magyar politikusnak, mint a fasiszmus megkinzott emberének, akinek családja 95 %-át kipusztították, és mint a magyar zsidóság szabad földön élő országos alelnökének is. Ez utóbbi két minőségemben sem kiáltok bosszuért, de azt tisztességes ember nem kívánhatja, hogy a gonosztetteket elfelejtsem és mint csöndes és tudatlan szemlélő olyan jelenségek rehabilitálásához asszisztáljak, amelyek tegnap embertelen rémségeket szültek. Nem ajándékozhatom meg bizalmammal azokat a katonai vezetőket, az M.H.B.K. vezetőinek egy részét sem, akik a Szálasi-puccs előkészítésében és végrehajtásában részt vettek, és nem nézhetem tétlenül ama szellem jelentkezését, amely egyszer már a jelszavas és bunkós antiszemitizmustól gyermekek, asszonyok és aggok kannibáli legyilkolásához vezetett. És nem nézhetem szótlanul azt sem, hogy a Magyar Nemzeti Bizottmány honvédelmi bizottságának elnöke - az M.H.B.K.-ba való belépésével - szalonképesekké igyekezzenek tenni és gáncstalan lovagokká üsse a tegnapi náciizmusban vétkeiket.

En tehát az Összeférhetetlenségi Bizottság határozatát elfogadom. Nem érdekelnek a jogi kifogások, a jogászoknak mindig kezük ügyébe eső pro és kontra formai érvelések, amelyeknek egyike-másika olyan sértő hangon volt megírva, hogy azt az illető jogász egy demokratikusan választott parlamentben nem, de legalábbis rendreutasítás nélkül nem mondhatta volna el.

Az M.H.B.K.-val kapcsolatban az Összeférhetetlenségi Bizottság által tárgyalt tényeken kívül még sokkal súlyosabb adatok vannak birtokomban, amelyeket a szükséghez képest fel is fogok tárni. Célom most nem a terhelő adatok halmozása, hanem a purifikáció kisürgetése, mert még mindig bízom abban, hogy a kérdés nyilvános botrány nélkül lesz megoldható. Bízom ebben azért is, mert jól tudom, hogy az M.H.B.K.-nak vezetőségében és szellemében, nem pedig becsületes tagjai nagyobb részében található meg a náci ideológia és tendencia. Az M.H.B.K. névtelen tagjainak legnagyobb része nem is tudja, hogy önzetlen hazafiságát kik és mire használják fel. En is szükségesnek tartok az emigrációban egy demokratikus és magyar szellemű katonai szervezetet, amelynek igazolt vezetői vannak, s amely katonai szervezet meg tudja őrizni a hagyományokban mindig lovagias és hős magyar katonai eszményt. Érthetetlen, hogy az Összeférhetetlenségi Bizottmány határozatát, Eckhardt Tibor összeférhetetlenségének megállapítását egyesek kifogásolják. Annál inkább is érthetetlen, mert mindezideig egyetlen érvet, vagy bizonyítékot sem hallottam, amely az Összeférhetetlenségi Bizottság ténymegállapítá-

Összeférhetetlenségi Bizottság határozatának ellenzői jogi vargabetűkhöz, a lényegét gondosan megkerülve. Nem lehet azonban jogi trükkökkel nullifikálni pl. az összeférhetlenségi eljárás során kihallgatott Szinay András vallomását, aki a Bajtársi Közösség és Zákó András minden felvilágosításra jogosult tanujaként szerepelt és aki vallomásában elismerte, hogy az M.H.B.K. tagjai közé ma is nemcsak a volt nyilasokat vesznek fel, hanem azokat is, akik ma is nyilas elveket vallanak. Ugyan - csak nem lehet meg nem történné tekinteni a pártokon felülálló, az emigrációs magyarság egyik lankadatlan buzgalma jótevője, Dobozy Arthur az Amerikai Magyar Segélyakció főtitkárának vallomását, aki 1950. nyarán, intézményének megbízásából, európai körutakat tett és ennek során meglátogatta a menekült táborokat és felkérte mindazokat a szerveket, amelyek a magyar menekültek ügyével foglalkoznak. Az ő vallomása a következőket tartalmazza: "Az M.H.B.K. vezetőségével folytatott tárgyalásokból állapította meg, hogy bár azt állítják, hogy nem politizál az M.H.B.K. vezetősége, valóban politikai tevékenységet fejt ki. Magát a honvédség jogutódjának tekinti és egyes tagoknak nem igen van befolyásuk az ügyek vezetésébe, mert a vezetőség látszólag nem a tagság által vezetett emberek kezében van, hanem egy állandó törzs kezében, amelynek feje Zákó tábornok. Nádas, Korponay, Kapitányfy erősen politizálnak és Zákó több európai országban nemcsak katonai és politikai tárgyalásokat folytat, de közjogi kérdésekben is bevonja a Bajtársi Közösséget. A Bajtársi Közösséggel szemben az amerikai magyaroknak óvatosságot kell tanusítani, mert bár tagjainak jórésze nem politizál, sőt politikailag multja nem is kifogásolható, mégis az egyes vezetők nyilas multja és politikai tevékenysége a magyarság megbecsülését veszélyezteti."

Maholnap egy éve lesz, hogy Eckhardt Tibor ellen az összeférhetlenségi bejelentést megtették. Azóta módja lett volna azt megszüntetni, akár úgy, hogy mint a honvédelmi bizottság elnöke, aki alá a Bizottmány alapokmánya szerint minden katonai ügy tartozik, elvégezte volna a purifikációt a Végrehajtó Bizottság által kidolgozott igazoló eljárás lefolytatása által, akár úgy, hogy onnét kilépett volna. Módja volt és ideje volt az M.H.B.K.-ról kielégítően tájékozódni, tehát tájékoztatatlansága mentség már nem lehet. Egy év után, amely alatt Eckhardt Tibor számtalan helyről kapott és kaphatott az M.H.B.K.-ról hiteles információt, már nem lehet Eckhardt Tibort a felelősség alól mentesíteni. Ha Eckhardt, mégis meg tette volna a purifikáló lépéseket, amelyekről én nem tudok, akkor jogos az a feltevés, hogy alul maradt.

A vértanu Bajcsy Zsilinszky Endre szavai csengenek a fülemben: harcolnunk és áldoznunk kell a demokratikus Magyarország megteremtéséért, amely a Nyugat támogatására számíthat. Tévednek azok, akik szerint az USA a náci pestissel akarja gyógyítani a bolsevista kolerát, ezért "megtér" a "nemzettestvérekhez". Amerika és a Nyugat támogatására csakis a demokratikus Magyarország számíthat, amely mind a náciizmust, mind a bolsevizmust kiveti magából. Nem lehet a nemzet jövőjét megint elkönnyelműsködni és politikai kalandokon eljátszani.

Eckhardt Tibor személye iránt az utolsó másfél évtizedben, de csak az utolsó másfél évtizedben bizalommal voltam. Ez a bizalom, a méltatni jelenségek hatása alatt alapjaiban megingott. Eckhardt Tiborban, a mai vezetés alatt álló M.H.B.K. tagjában nem láthatom többé azt a személyt, akit az elmúlt másfél évtizedben megismertünk, hanem félok, hogy azt a személyt kell látnunk, akit 1919-ben és 1920-ban ismertünk meg. A patronizált különítményes szellem olyan világot teremtene Magyarországon, amelyben nem érezném magamat biztonságban, és pedig kizárólag azért, mert a zsidó felekezethez tartozom.

Kérem a Végrehajtó Bizottságot, hogy tegye magáévá alanti javaslatomat és terjessze elfogadásra a Magyar Nemzeti Bizottmány elé. Határozati javaslatom a következő:

- 1./ Az Összeférhetlenségi Bizottság által Eckhardt Tibor ügyében hozott határozat hajtassék végre.
- 2./ Eckhardt Tibor mentessék fel a honvédelmi bizottság ~~nemzeti~~ elnöksége alól és a honvédelmi ügyek vezetése bizassék olyan személyre, aki

a katonai kérdésben kritika alá nem vonható magatartást tanusított.

3./ A Végrehajtó Bizottság, a Magyar Nemzeti Bizottmány alapokmányának megfelelően, a katonai szervezetet vonja rendelkezése alá.

4./ A Végrehajtó Bizottság alakítson katonai igazoló bizottságot, amely 1952 július 1.-ig az igazolásokat befejezi és arról a Nemzeti Bizottmánynak jelentést tesz.

5./ Az igazoló bizottság az igazolásra kerülőknek névsorát, rang, beosztás, születési hely és a Magyarországra volt állandó lakhely megjelölésével küldje meg a Magyar Nemzeti Bizottmány minden tagjának, hogy a bizottmányi tagok zárós határidőn belül megküldhessék esetleges észrevételeiket.

6./ A Végrehajtó Bizottság elítéli azokat a megnyilatkozásokat, melyek a hazánkat tönkretévő nácizmust magasztalják, a közéletbe visszacsémészni akarják. A Végrehajtó Bizottság az ilyen kísérletek ellen erőlyesen felemeli szavát és nyomatékosan figyelmezteti a magyar nemzetnek emigrációban élő tagjait, hogy ilyenektől tartózkodjanak, ily akciókban és mozgalmakban részt ne vegyenek, mert ezzel nemcsak az emberi erkölcs ellen véténének, hanem a nemzet újabb katasztrófáját is előkészítenék.

Befejezésül ismételten hangsúlyozni kívánom, hogy e fontos emberi és nemzeti kérdést nem akaron a nyilvánosság elé vinni, ezért fordulok a Végrehajtó Bizottsághoz. Mint bizottmányi tagnak viszont nemcsak jogom, hanem kötelességem is, hogy minden kertelés nélkül feltárjam őszinte félelményemet, annálisinkább, mert a más véleményen lévők - a magasabb érdekekre ügyet sem vetve - a legszélesebb nyilvánosság elé vitték a kérdést. Boldog lennék, ha e beadványommal, amelynek megtételénél elsősorban hazánk iránti kötelességérzetem vezet, hozzájárulhatnék ahhoz, hogy az emigrációban kialakuljon az a demokratikus politikai egység, amely előfeltétele szerencsétlen hazánk boldogulásának is.

Ezt a beadványomat megküldtem a Magyar Nemzeti Bizottmány tagjainak.

A Végrehajtó Bizottság iránt őszinte tisztelettel
Salzburg, 1951. július 28.

Antl Ödön
/ Antl Ödön
a Magyar Nemzeti Bizottmány
tagja.

Ezen beadványom a Végrehajtó Bizottság, illetve az én személyes engedélyem nélkül sem egészében, sem részleteiben a sajtóban nem közölhető.

200-6-12-45